

és de gran interès, ja que permetria aprofundir en aspectes de la vida d'aquells habitants, com ara la mitjana d'edat, malalties, nutrició, i també en aspectes de les feines que feien. Des de 2016 es treballa en el marc d'un conveni amb la UAB, i per la Vall d'en Bas, com a campus arqueològic d'interès, hi passen nombrosos estudiants cada any, donades les singularitats dels seus jaciments.

EL GIRONÈS

Dani Vivern

Divisions | Des que es va anunciar el referèndum per a l'1 d'octubre, les divisions d'opinió i de partit i el recel a divisions més cuirassades han estat el rerefons d'un estiu calorós en força sentits. Entre d'altres, hem pogut seguir la divisió de parers entre Salt i Girona per la ubicació del nou hospital Josep Trueta; la dels veïns que advoquen pels pisos turístics i els que n'abominen, i, finalment, una divisió molt esperada: el pas del Girona a primera.

Sumes | Finalment, sumarem un nou (i alhora, vell) monument a Girona? La reconstrucció del pont del Dimoni, del segle XIV, ha passat ja per més d'una aprovació de l'Ajuntament, però sembla que ara va de bo. No es col·locarà exactament, però, al lloc on va estar fins al 1968. Ha plogut molt des de llavors, i la zona del Güell en la qual el pont feia realment de pont ha canviat radicalment. La seva nova ubicació quedarà uns metres més avall, seguint el curs del riu.

Girona també suma en relacions exteriors. A principi de juny, va acollir una trobada de representants de la comunitat jueva (uns quaranta rabins d'Europa i Àfrica) a l'hotel Carlemany, trobada en què va participar el president Puigdemont. Aquest congrés tenia un significat especial, tant per les arrels jueves gironines com perquè no se n'havia fet cap en cinc-cents anys en tot l'Estat espanyol.

I, a més de sumar passatgers a l'aeroport, que aixeca el cap després d'un temps de sequera, Girona ha sumat un guardó a una actuació arquitectònica

memorable. Fa trenta-cinc anys que es va procedir a netejar i pintar les cases de l'Onyar, una de les imatges icòniques de la ciutat. Aquella obra, dirigida pels arquitectes Josep Fuses i Joan Maria Viader, va rebre fa unes setmanes el premi Més 10, en el marc dels Premis d'Arquitectura de les Comarques de Girona. La nova cara de l'Onyar va engegar, el 1984, la revitalització del Barri Vell, avui una feliç realitat.

Multiplicacions | Com cada estiu, s'han multiplicat les obres públiques: per exemple, el gran moviment de terres entre Salt i Bescanó, al tram de la Pilastra. Sembla que es tracta de desdoblant la carretera, de mala fama pels revolts entre la muntanya de cal Gegant i el Ter, que hi passa arran. No s'acaba d'entendre tant d'enrenou, justament quan no fa gaires anys s'havia aconseguit ampliar-ne la calçada i fer-la molt més segura. No sabem què hi diria Salvador Sunyer, exalcalde de Salt, que ens va deixar el juny passat, i que tant de bo haguéssim pogut multiplicar perquè posés una mica del seu seny al país. Sunyer, farmacèutic, poeta, professor de català, polític... ha estat un exemple de persona autodidacta, franca, amable, d'una ètica i transparència que es troben a faltar sovint en la classe dirigent.

EL PLA DE L'ESTANY

Xavi Xargay

Ethno Catalonia | Per segona vegada, a Banyoles es va organitzar el campus i festival folk Ethno Catalonia. Ethno Catalonia forma part d'un programa internacional que es realitza a quinze països i que s'adreça a músics d'edats compreses entre 18 i 30 anys. El campus es va dividir en dues parts: els sis primers dies, els músics participants van estudiar, a l'Ateneu Musical de Banyoles, melodies i ritmes tradicionals, i prepararen el repertori que van oferir, posteriorment, en la seva gira pels festivals Músiques del Món, de Barcelona; Paupaterres, de Tàrraga, i Pirineos Sur, de Sallent de Gállego. El concert final es va fer a la plaça Major de Banyoles. Els participants, que s'hostatjaren a l'Alberg de Banyoles, van realitzar un aprenentatge horitzontal de cançons durant els tallers i els assajos, i es van acostar especialment al món del flamenc i la rumba.

Novel·les | Quan la Diputació va publicar el seu *Atlas literari de les terres gironines*, la comarca plaestanyenca

>> Festival folk Ethno Catalonia.

©Arxiu Ethno Catalonia

tenia, comparativament, una nòmina d'obres tirant a breu. Des de llavors (i ja fa temps) escriptors com Miquel Aguirre han engruixit el fons literari de la comarca. Ara, en poques setmanes de diferència, han aparegut tres novel·les relacionades amb autors o espais banyolins. Enric Crespi, autor barceloní establert a Banyoles, ha publicat *Les goges: Un conte adult de fades*, editat per Mia Masgrau (MMV Edicions). La periodista Bàrbara Julbe, nascuda a Banyoles, ens parla d'una experiència íntima i traumàtica a *On em portin els ametllers* (Grega). La tercera aportació és de J. N. Santaaulàlia, escriptor rigorós que publica a Proa *La sorra vermella*, una trepidant història, molt ben escrita, que ens parla de la Guerra Civil i de la immediata postguerra, d'uns vençuts que lluiten dignament i es guanyen / ens guanyen el futur.

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

A la vora del Freser | Els pobles petits tenen un problema amb la informació: només apareixen en els grans mitjans quan hi ha una notícia luctuosa. Pel que fa a la resta, la seva quotidianitat, sovint difícil, roman closa en els límits de la seva orografia. Però és la rutina diària la que configura el pols d'un poble i prepara la seva realitat futura. L'hospital de Campdevàrol ha invertit 320.000 euros en l'adquisició d'un equip per fer la prova del TAC, la qual cosa permet als pacients no haver de desplaçar-se a Vic o a Girona. En aquests casos l'avantatge de la proximitat no té preu. El que sí que ha tingut preu aquest estiu ha estat l'accés al torrent de la Cabana: cinc euros per persona, exceptuant els habitants de Campdevàrol i les Llosses i els menors de dotze anys. El conveni, signat pels consistoris de les dues poblacions, vol reduir així l'allau de visitants, amb la voluntat de preservar el medi natural. Val a dir que els diners recaptats seran destinats a millorar aquest indret paradisiac.

© Judit Pujadó

>> *Entrada a una de les mines d'Ogassa.*

A la vora del Ter | Sant Joan de les Abadesses ha aconseguit recuperar un facsímil del *Retaule de la passió, mort i resurrecció de Jesús* de Bernat Saulet, un conjunt de vint escenes en alabastre, que des de finals del segle XIX es trobava al Museu Episcopal de Vic. Es tracta d'una obra mestra del gòtic català que podrà reposar de bell nou en el seu context original. Per altra banda, l'Ajuntament ha adquirit l'estació de Toralles, que va deixar de funcionar l'any 1967, després del tancament de les mines d'Ogassa. Un pas més per anar confegint un projecte turístic important: donar a conèixer el passat miner i cimiter de la zona, un projecte ambiciós que necessitarà temps i ajut per poder materialitzar-se.

A l'aiguabarreig | El Consell Comarcal del Ripollès ha solucionat un problema que arrossegava de feia temps: ha adjudicat la recollida de residus de divuit dels dinou municipis del territori (Camprodon gestiona el seu servei) a l'empresa Urbaser i Vigfa Residus, que ha presentat la millor proposta rebaixant un 14 % el preu de licitació. Per la seva part, el consistori de Ripoll vol acabar amb els problemes de sonoritat de l'antiga església de Sant Pere, espai que semblava ideal per dur-hi a terme moltes activitats culturals de la vila. Per acabar, el consistori vol evitar que les bicicletes circulin per les voreres, atès el perill que

això suposa. Són aquests els detalls que fan que una vila sigui habitable. Una cosa més, l'alcaldeessa de Vallfogona de Ripollès, presidenta de l'Associació de Micropobles de Catalunya, malda de valent per aconseguir que el seu poble, així com els 238 micropobles que existeixen a casa nostra, deixin de ser invisibles. Tot un repte per a una comarca que continua perdent població.

LA SELVA *joan domènech*

El Turó Rodó | Lloret compta amb un nou jaciment arqueològic museïtzat i, per tant, amb un desplegament pedagògic que permet intuir d'una manera entenedora i amena la vida que portaven en aquest indret els antics habitants indigets. Les primeres referències que es tenen del lloc daten del voltant de 1925, quan el farmacèutic Enric Botet i Sisó, durant la construcció d'un camí, localitzà i recollí diversos elements interessants, consistents en fragments de dolis, d'àmfores, de vasos de diverses formes, pondus, pedres pissarroses foradades utilitzades possiblement com a llast per a la pesca